

عنوان مقاله:

بررسی پایداری منطقه ای استانهای حاشیه دریای خزر با استفاده از شاخص جای پای اکولوژیک

محل انتشار:

مجله آمایش جغرافیایی فضا، دوره 5، شماره 17 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

نادر مهرگان - دانشگاه بوعلی سینا

حسن دلیری - دانشگاه گلستان

خلاصه مقاله:

چکیده با افزایش شهرنشینی و تغییر سبک زندگی انسان ها در دهه های اخیر، پایداری اجتماعات مورد چالش جدی قرار گرفته است. با بروز و تشدید این آثار، رهیافت توسعه پایدار از سوی سازمان ملل متحد مطرح شد. برای ارزیابی میزان کمی این توسعه و اندازه گیری ناپایداری، تلاشهای فراوانی صورت گرفت که منجر به ایجاد شاخص ها و روشهای جدیدی شده است. مفهوم جای پای اکولوژیک، یکی از ابزارهای محاسباتی جامع برای ارزیابی میزان توسعه پایدار است. توسعه یک منطقه، زمانی ناپایدار قلمداد می شود که، میزان جای پای اکولوژیک از ظرفیت زیستی منطقه بالاتر باشد. در این پژوهش با استفاده از روش جای پای اکولوژیک به بررسی پایداری سه استان حاشیه دریای خزر (گلستان، گیلان، مازندران) پرداخته ایم و همچنین پایداری سه استان را با یکدیگر مقایسه کرده ایم. نتایج محاسبات نشان می دهد که استان گلستان جای پای اکولوژیکی به بزرگی 786/1 و استان گیلان 084/2 و استان مازندران 106/2 سرانه هکتار دارند. که استان مازندران در مقایسه با دو استان دیگر دارای جای پای بزرگتری است. با مقایسه جای پای اکولوژیک و ظرفیت زیستی هر استان نیز، پی می بریم که هر سه استان دارای ناپایداری هستند. اما از آنجا که جای پای اکولوژیک استان گیلان 76/5 برابر ظرفیت زیستی اش (361/0) می باشد، در مقایسه با دو استان دیگر ناپایدار تر و دارای کسری اکولوژیک بزرگتری می باشد.

کلمات کلیدی:

جای پای اکولوژیک، ظرفیت زیستی، توسعه پایدار، استان های حاشیه دریای خزر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/886236>

